07/04/2024

Γ΄ Κυριακή νηστειών – Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως – Του Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε

/ Γνώμες

Κατά τη Γ’ Κυριακή των Νηστειών της Μεγάλης Σαρακοστής τιμάται το σύμβολο της πίστης των Χριστιανών ο Τίμιος Σταυρός. Η σύνδεση του Σταυρού με την σωτηρία του ανθρώπου από τον Ιησού Χριστόν έγινε σύμβολο θυσίας και προεικονίσεως της Αναστάσεως. Έτσι ο Σταυρός στον Χριστιανισμό αποτελεί έμβλημα σωτηρίας.

- Του Σεβ. Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε Σεραφείμ Κυκκώτη

΄Ενας από τους γνωστότερους υμνογράφους της Εκκλησίας μας, ο άγιος Ανδρέας Κρήτης (έζησε κατά τα τέλη του 7ου και αρχές του 8ου αιώνος), εκφράζοντας τη θεολογική σημασία του Σταυρού, που ήδη καθιερώθηκε στην χριστιανική

Παράδοση, τονίζει ότι ο Σταυρός αποτελεί την ελπίδα των χριστιανών, ότι είναι ο σωτήρας των απεγνωσμένων, «ο δωτήρ της υγείας, οδός προς αρετήν οδηγούσα.... («ύμνος από την ακολουθία της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, P.G. 97, 1020 »).

Διά του Σταυρού εκδηλώνεται πλουσιοπάροχα στον κόσμο το πλήθος της αγάπης της φιλανθρωπίας του Θεού. Γι' αυτό το σημείο του Σταυρού στην λατρεία και στην υμνολογία της Εκκλησίας μας εξυπηρετεί ακριβώς την αναγνώριση αυτής της πίστεως εκ μέρους των πιστών. Η έναρξη και η λήξη κάθε λειτουργικής πράξεως ή τελετής (ακόμη και πραγματοποίηση κάθε σημαντικού έργου στην προσωπική μας ζωή) σηματοδοτείται πάντοτε διά του σημείου του Σταυρού.

Ο Σταυρός συνδέεται άμεσα με την ιστορία της σωτηρίας του ανθρώπινου γένους. Από του Αδάμ μέχρι και της εποχής της γεννήσεως του Ιησού Χριστού οι άνθρωποι έκαναν τόσες μεγάλες αδικίες (αμαρτίες), έτσι ώστε να γίνουν άξιοι του πιο ατιμωτικού θανάτου. Και η πιο ατιμωτική μορφή θανάτου στις αρχές του 1ου αιώνα ήταν ο σταυρικός θάνατος. Επειδή όμως ο Θεός έβλεπε ότι αν και οι κοινοί άνθρωποι πέθαιναν επί του σταυρού θα έμεναν για πάντα νεκροί, από αγάπη προς εμάς, φροντίζει να σταυρωθεί στη θέση μας ο αναμάρτητος αθώος Υιός του, έτσι ώστε ως αθάνατος Υιός και Λόγος του Θεού, με τον θάνατο του να νικήσει τον θάνατο («Χριστός Ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον, πατήσας...»). Αυτό το επίτευγμα της ανθρωπίνης φύσεως του Ιησού Χριστού πραγματοποιείται διότι ήδη η υπόσταση της Θεότητας του Λόγου προσέλαβε ατρέπτως, αχωρίστως, αδιαιρέτως και ασυγχύτως την ανθρώπινη φύση. Η πραγματικότητα της θεώσεως της ανθρωπίνης φύσεως στο πρόσωπο του Υιού και Λόγου του Θεού, λόγω της ενότητος της ανθρωπίνης φύσεως, δημιουργεί τη δυνατότητα σε όλους τους ανθρώπους που ακολουθούν τις εντολές του Ιησού Χριστού να γίνουν αδελφοί του, να φθάσουν δηλαδή με την χάρη του Θεού στην προσωπική τους κατά χάριν θέωση. ΄Ετσι, αν με την πτώση του Αδάμ και της Εύας, λόγω πάλι της ενότητος της ανθρωπίνης φύσεως (μία ανθρώπινη φύση που μετέχουν αυτής όλα τα επί μέρους πρόσωπα), όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται με το προπατορικό αμάρτημα, που εκφράζεται ως ροπή προς την αμαρτία εξαιτίας της αμαυρώσεως του κατ' εικόνα Θεού που δημιουργήθηκε ο άνθρωπος, με το θείο Βάπτισμα ο χριστιανός απεκδύεται τον παλαιόν άνθρωπο της πτώσεως στην αμαρτία και ενδύεται τον νέον άνθρωπο, τον Ιησού Χριστόν («όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε»). Ο Σταυρός διά της Σταυρώσεως του Ιησού Χριστού, από σύμβολο εξευτελισμού και ατιμώσεως γίνεται σύμβολο θυσίας, δόξας και τιμής, γίνεται το μέσο της νίκης κατά του θανάτου, γίνεται σύμβολο της Αναστάσεως.

Η ζωή του καλού χριστιανού είναι πορεία προς τη ζωή του Χριστού. Κι αυτή η

πορεία για να φτάσει στην Ανάσταση, περνά απαραίτητα από την Σταύρωση του Γολγοθά («τον Σταυρόν σου προσκυνούμεν Κύριε, και την αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν»). Γι’ αυτό στην Ευαγγελική περικοπή της σημερινής εορτής ο Ιησούς Χριστός, από αγάπη και ενδιαφέρον, μας παροτρύνει με σαφήνεια τι πρέπει να κάνουμε για να σωθούμε από τον θάνατο και να γίνουμε αδελφοί του, κατά χάριν παιδιά του Θεού, να γίνουμε άγιοι, όπως η θεωθείσα ανθρώπινη φύση του Ιησού Χριστού. Μας λέει λοιπόν: «όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μου. Ός γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν, ός δ’ αν απολέση την εαυτού ψυχήν ένεκεν εμού και του ευαγγελίου, ούτος σώσει αυτήν. Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδίση τον κόσμον όλον και ζημιωθή την ψυχή αυτού; (Μάρκου 8, 34β-36). Πρέπει δηλαδή «να πεθάνεις πρίν να πεθάνεις για να μή πεθάνεις όταν πεθάνεις».

Ανάλογα με το βαθμό, που ο άνθρωπος ζει και συνηδειτοποιεί την πραγματικότητα της Σταυρικής θυσίας του Ιησού Χριστού, βρίσκει και τη δύναμη, με την χάριν του Θεού, ν’ ακολουθεί στη ζωή του με συνέπεια τις ευαγγελικές προτροπές.

Οι τραγικές στιγμές που ζει ο κόσμος με τον πόλεμο στη Γάζα και στην Ουκρανία και την επερχόμενη παγκόσμια οικονομική κρίση είναι αφορμή να προσευχηθούμε περισσότερο για τη κατάπαυση του πυρός και την έναρξη του ειρηνικού διαλόγου για το σεβασμό της εφαρμογής του Διεθνούς Δικαίου.

Με την οικονομική κρίση πρέπει να δείξουμε μια δυναμική κοινωνική αλληλεγγύη με τη συνεχή άδολη αγάπη μεταξύ μας στηρίζοντας και προστατεύοντας ο ένας τον άλλον με πολλούς τρόπους. Και φυσικά η κοινωνική αλληλοστήριξη των Λαών και των Χωρών. Οι συνεχείς καθημερινές σπατάλες στα όπλα είναι το μεγαλύτερο ρίσκο για την κατάρρευση της παγκόσμιας οικονομίας. Ο πόλεμος, εκτός από τη καταστροφή της ζωής των ανθρώπων, καταστρέφει και τη παραγωγή και τη πρόοδο. Είναι όπως μια μεγάλη επικίνδυνη φωτιά που προχωράει ανεξέλεγκτα που αν δεν παλέψουμε όλοι μας να τη σταματήσουμε θα φθάσει και στα σπίτια μας και θα καούμε όλοι.

Όταν οι άνθρωποι ενεργούν ερήμην της δικαιοσύνης και της φιλανθρωπίας του Θεού, τα κάνουμε θάλασσα με το ρίσκο της αυτοκαταστροφής. Όταν απουσιάζει ο Ιησούς Χριστός από τη ζωή μας, γίνονται πόλεμοι και αδικίες παντού, ακόμη και στο χώρο της οικογένειας, ακόμη και ανάμεσα στους κληρικούς, με αποτέλεσμα να έχουμε φαινόμενα βίας. Το αυξημένο φαινόμενο της οικογενειακής βίας και της αύξησης των διαζυγίων είναι εν πολλοίς αποτέλεσμα της απομάκρυνσης μας από την οδό του Κυρίου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Καθημερινά με τη βοήθεια του Θεού πρέπει να έχουμε το βλέμμα μας στο Σταυρό του Γολγοθά που σταυρώθηκε ο Χριστός και να μιμούμαστε το παράδειγμα της

θυσίας του όσο μπορούμε και να αφήνουμε την αγάπη του να πλημμυρίζει τη ζωή μας με την γαλήνη, την ηρεμία, τη ταπείνωση, την ευγένεια, τη καλοσύνη και τη συνεχή διακονία μας προς τους άλλους. Όπως κάνουν με πολύ αγάπη ξεχωριστές ευσεβείς οικογένειες που βοηθούν και στηρίζουν άπορα και ορφανά παιδιά, έστω και αν βρίσκονται τόσο μακριά από αυτούς, στις χώρες που οι Λαοί υποφέρουν από τη μάστιγα της πείνας. Η άδολη αγάπη μας και η φιλανθρωπία μας είναι η ελπίδα μας για ένα καλύτερο κόσμο πιο δίκαιο και πιο όμορφο γεμάτο καλοσύνη, ειρηνικό, χωρίς πολέμους και πρόσφυγες και μετανάστες και ταυτόχρονα αγάπη και προστασία του Περιβάλλοντος με περιορισμό της μόλυνσης και της καταστροφής του φυσικού πλούτου του Πλανήτη μας.